

Τὸ δὲ 1865 ἔτος τὸ ποσὸν καὶ ἡ ἀξία τῶν μεταλλῶν τούτων ἦσαν ἔτι μεγαλειτέρα, ἔνεκα τῆς εἰσαγωγῆς νέων μηχανῶν πρὸς ἀνόρυξιν, καὶ ἔνεκα τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἀνορύξεως πρὸ χρόνων ἐγκαταλειφθέντων μεταλλείων.

Τὸ ποσὸν τῶν 875 ἑκατομμυρίων φράγκων ἀνήκει μόνον εἰς τὸν χρυσόν. Τὸ δὲ ποσὸν τοῦ ἀργύρου αὐξάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καὶ ἐκ τῆς στατιστικῆς συμπεραίνομεν ταῦτα. Ἐκ τῆς Ἀμερικῆς ἐξάγεται ποσὸν ἀργύρου ἔχον ἀξίαν 35 μέχρι 40 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἐκ τοῦ Μεξικοῦ 428 ἑκατομ. Ἐκ τῆς Περουβίας 20 ἑκατομ. Ἐκ τοῦ βασιλείου τοῦ Χιλὲ 20 ἑκατομ. Ἐκ τῆς Βρασιλίας 24 ἑκατομ. Ἐκ τῆς Κίνας καὶ τοῦ Τιβέτ 60 ἑκατομ. Ἐκ τῆς Ἰαπωνίας 30 ἑκατομ. Ἐκ τῆς Αὐστραλίας 42—45 ἑκατομ., καὶ ἐκ τῆς Ἰσπανίας 15—20 ἑκατομμύρια.

Ἐὰν ἐνώσωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀνορυχθέντος χρυσοῦ τῶν 875 ἑκατομ. εἰς τὴν τοῦ ἀνορυχθέντος καὶ εἰς κυκλοφορίαν τῆς οἰκουμένης ἐλθόντος ἀργύρου, ἡ ἀξία ἀμφοτέρων ἀναβαίνει εἰς ἑν δισεκατομμύριον καὶ διακόσια εἴκοσι ἑκατομμύρια φράγκα.

Οἱ οἰκονομολόγοι ἀξιοῦσιν ὅτι τὸ μυθῶδες τοῦτο ποσὸν ἐξέρχεται ἐκ τῆς Εὐρώπης μὲ ἴσην ταχύτητα μὲ ὅσην εἰσῆλθε· μεταβαίνει δὲ διὰ τοῦ ἐμπορίου εἰς τὴν Κίναν καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, διὰ τὰ ἐξ αὐτῶν τῶν μερῶν ἐξαγόμενα προϊόντα. Διὰ τοῦτο συγκρίνουσι τὰς χώρας ταύτας πρὸς κολοσσιαίους σπόγγους, ἀπορροφούντας τὸ χρηματικὸν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Εἴθε νὰ ἦτο καὶ ἡ Ἑλλὰς μικροσκοπικός τις κῆν σπόγγος πρὸς ἀπορρόφησιν πολυτίμων μετάλλων χάριν τῆς εὐδαιμονίας τῶν Ἑλλήνων!

Ξ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ο ΨΑΡΑΣ.

᾿Σ τὸ γαλανὸ νερὸ
Ψαρᾶς ψαρεύει,
Τὸ δίχτυ του ὕγρὸ
Περιμαζεύει.

Ἡ βάρκα ᾿ς τὸ πλευρὸ
Τὸ ἕνα γέρνει,
Τὸ κύμα τρυφερὸ
Ἀρσιᾶ τὸν φέρνει.

Στράφτει γυαλιστερά
Τὸ πλεγματάκι,

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ πηδᾷ
Καὶ τὸ ψαράκι.

Τὰ ψάρια τοῦ μετρεᾷ
Τὸ νὰ καὶ τ' ἄλλο,
Καὶ βλέπει ᾿ς τὰ μικρὰ
Κ' ἕνα μεγάλο.

Τὸ πλάνει· τ' εἶν' αὐτό;
Δακτυλιδάκι,
᾿Σ τὸ στόμα τ' ἀνοικτό,
Μὲ πετραδάκι!

Φωτίζει ᾿σάν ἀστραπὴ
Αὐτὸ σκορπίζει,
᾿Σ τὸ γοργὸ κουπὶ
Ποῦ πιτυλίζει.

Τὰ ψάρια τοῦ πουλεῖ
Μέσα ᾿ς τὴν πόλιν,
ἔχουν θεωρίαν καλὴν
Τὰ πέρνουν ὅλοι.

Κ' ἐκεῖ νὰ μιὰ φωνὴ
Κήρυκας κρᾶζει·
«Βασίλισσα ἡ καλὴ
Αὐτὸ προστάζει.

»ἔχασε τὸ καλὸ
Δακτυλιδάκι,
»Ποῦ ᾿φύρει ᾿ς τὸ μικρὸ
Τὸ δακτυλάκι.

»Εἶχε ᾿ς τὴν κορυφὴν
Διαμάντι ἕνα,
»Κ' εἰς θήκην μιὰ κρυφὴ
Κᾶτι γραμμένα.

»Βασίλισσα ἡ καλὴ
Πλούτη θὰ δώσῃ,
»Εἰς ὅποιον τὸ ᾿χ' εὕρῃ
Καὶ τ' ἀποδώσῃ.»

Καὶ τότε ὁ ψαρᾶς
Εἰς τὸ Παλάτι
Τρέχει μετὰ χαρᾶς
Νὰ δώσῃ κᾶτι.

— «Βασίλισσά μ'! αὐτὸ
Εἶν' τὸ χασμένο;
»Ψάρι λαχταριστὸ
Τὸ ᾿χει παρμένο.

»᾿Σ τὸ δίχτυ μου ἐγὼ
Τὸ ᾿χω πλασμένο,

»Σ τὸ στόμα του αὐτὸ
Τό 'χε κρυμμένο.»

— « Αὐτὸ εἶν' ναί, αὐτό!
'Γελά σου, ψαῖ μου,
»Πολὺ σ' εὐχαριστῶ,
Παλληκαῖά μου.

»Τί θέλεις; θησαυροὺς;
Θέλεις χρυσάφια;
»Θέλεις χρυσοὺς στυροὺς;
Θέλεις χωράφια;

»Θέλεις τιμὴ πολλή;
Δόξα μεγάλη;
»Ἡ θέσι ὑψηλή,
Ἡ φήμη ἄλλη; »

— « Βασίλισσα καλή!
Ζητ' ἀπὸ σένα,
»ὑπόθεσι μικρή,
Πολλὴ γιὰ 'μένα.

»Δὲν θέλω θησαυροὺς,
Οὔτε χρυσάφια,
»Οὔτε χρυσοὺς στυροὺς,
Οὔτε χωράφια.

»Δὲν θέλω γὼ τιμὴ,
Δόξα μεγάλη,
»Ἡ θέσι ὑψηλή,
Ἡ φήμη ἄλλη.

»Τὸ ψάρι τὸ τρανὸ
Μοῦ ἔχει σχίσει
»Τὸ δίχτυ τὸ καλὸ.
Καὶ ἂν θελήσῃ

»Βασίλισσα ἡ καλὴ
Νὰ μοῦ τὸ πλέξῃ,
»Καὶ πλούτη καὶ τιμὴ
Θὰ μὲ παρέξῃ.»

Βασίλισσα ἡ καλὴ
Τὸ δίχτυ πλέκει
Μὲ τὴν χρυσὴ κλωστή.
— Ἄλλη δὲν ἔχει. —

Τὸ δίχτυ αὐτὸς γερὸ
Περιμαζεύει,
Καὶ πάλι 'ς τὸ νερὸ
Ψαρεὺς ψαρεύει.

Ἐν Χάλκῃ τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1865.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΕΙΣ ΜΙΚΡΑΝ ΚΟΡΗΝ.

Γονεῖς ἀγαπῶσα,
Εὐδαίμων σὺ ζῶσα,
Ἀμέριμος, χαῖρε!
Σειρῆνας σὲ ψάλλουν,
Κ' ἐμπρὸς σου προβάλλουν
Γελῶσαι ἡμέραι.

Κοιμοῦ ἐν γαλήνῃ,
Ἰδοὺ σοὶ ἐκτείνει
Ὁ Πλάστης πτερὰ.
Ἢ κόρη γλυκεῖα,
Εὐφραίνου, μειδία,
Ζῆθι ἐν χαρᾷ!

Ποτὲ τρικυμία,
Ποτὲ δυστυχία
Ἢ! μὴ σὲ πικράνῃ
Τὸ ῥόδον τ' ὠραῖον
Βορρῆας τις πνέων
Ἢ, μὴ τὸ μαράνῃ!

Νοέμβριος 1863.

Κ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

πολλοὶ ἔχουσιν

ΝΗΣΤΙΣΙΜΟΝ ΚΡΕΑΣ. Τὴν παρχμονὴν τῆς ἐν Ὑστερλίτς μάχης, ὁ Ναπολέων, ἐπισκεπτόμενος πρὸς τὴν ἐσπέραν τὸν στρατὸν, ὅστις τὴν ἐπαύριον ἦτον ὠρισμένος νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρὸν, καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ ζωοτροφίαι εἶχον ἐκλείψει πρὸ 48 ὥρων, εἶδε στρατιώτας ἀσχολουμένους εἰς τὸ νὰ ἐψήνωσι γεώμηλα. Πλησιάσας δὲ ἐπίλεκτόν τινα, ὀνόματι Πλίκουαν, τρώγοντα γεώμηλον·

— Ἐ! παλληκαῖά μου, εἶπε, μένεις εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὰ τὰ εὐμορφα περιστέρια;

— Χοῦμ! ἀπεκρίθη ὁ Πλίκουας, τὰ ἀγαπῶ καλλίτερον ἀπὸ τὸ μηδέν· βλέπετε ἄρα ὅτι τὰ περιστέρια αὐτὰ εἶναι καλλίτερα ἀπὸ τὸ κρέας τῆς νηστείας.

— Τότε, παλαιέ μου φίλε, ἐπανελάβεν ὁ Ναπολέων, δεικνύων εἰς τοὺς μεμψιμοιροῦντας στρατιώτας τὰ πυρὰ τῶν ἐχθρῶν, βοηθήσατέ με νὰ διώξωμεν τοὺς τρελοὺς τούτους καὶ τότε τὴν τρίτην τῆς ἀποκρέω θὰ τὴν τὴν πανηγυρίσωμεν εἰς τὴν Βιέννην.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ. Περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του ὁ Ναπολέων ἐπίστευσεν εἰς τὴν εἰμαρμένην, ἐν ᾧ πρό-